

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ ΥΠΑΡΕΙΑΚΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΜΗΝΑΣ ΔΗΜΑΚΗΣ

Άσε με ήσυχο (Πορεία μέσα στη νύχτα, Ερμής 1999)

Τώρα σε λογαριάζω στα φαντάσματα
Γιομίζουν τις ώρες μου
Έρχονται κάτω απ' το παράθυρό μου
Ουρλιάζουν
Ζητούν εμένα ή τα χαμένα όνειρα
Ανακαλούν την πρώτη-πρώτη νιότη
Με τις αστραπές
Όσα δε ξαναγυρίζουν

Να μην ξαναγυρίζουν ποτέ!
Τουλάχιστον δεκαπέντε φορές ερωτεύθηκα
Ός το θάνατο
Για έξη μήνες για ένα χρόνο
Με maximum τα τρία χρόνια
Και δεν υπολογίζω τις χιλιάδες περιπέτειες
Κράταγαν μια νύχτα ως μια βδομάδα
Σε κρεβάτια σε πάρκα σε αμμουδιές
Έτσι μέτρησα τη ζωή μου
Και δε βαρέθηκα ακόμη

Είσαι ο δέκατος έκτος μεγάλος μου έρωτας
Ο έσχατος
Γιά σκέψου αν σκέπτεσαι
Αλλ' ας σκεφθούμε
Τώρα ν' αυτοκτονήσεις ή ν' αυτοκτονήσω
Θα 'ταν λίγο αστειό
Βέβαια ξενύχτησα μπροστά στην πόρτα σου τελευταία
Περισσότερο από νευρικότητα
Αλλά πάλι να με κυνηγάς ενώ σε κυνηγούνε!
Με κείνα τα περιφύμα εικοσιδυό σου χρόνια
Τα μάτια σου που θυμίζουν θάλασσες
Κι άλλοτε βαθειές καταχνιές
Το στόμα σου
Λες και δεν υπάρχει πιο όμορφο στόμα;
Το σώμα σου
Αυτό που φθείρεται ανεπανόρθωτα
Τρέξε λοιπόν να προλάβεις

Η μια ανάμνηση
Πλάι στην ανάμνηση
Την άλλη ανάμνηση
Κάνουν μια
Το ένα πρόσωπο στα χίλια πρόσωπα
Κάνουν ένα
Δεν ξέρω πότε υπέφερα πιο πολύ
Πιο λίγο
Άσε με ήσυχο

Κάψαμε τα καράβια μας (Πορεία μέσα στη νύχτα, Ερμής 1999)

We are such stuff as dreams are made on;
and our little life is rounded with a sleep.
William Shakespeare, The Tempest

Κάψαμε τα καράβια μας και χαρίσαμε στάχτη στη
θάλασσα
Κι ανταλλάξαμε θάλασσα με μια φούχτα ασάλευτη γη
Κάψαμε τα καράβια μας και ριζώσαμε δέντρα στο χώμα
Κι ονειρευόμαστε...

Είχες μέσα στα μάτια σου μιαν αστραπή (Πορεία μέσα στη νύχτα, Ερμής 1999)

Είχες μέσα στα μάτια σου
Μιαν αστραπή από τους ανέμους
Και στην καρδιά σου μιαν άγρια φλόγα
Που έλεγες δεν είταν ποτέ να σβήσει
Και στα μάτια σου μέσα μια πράσινη θάλασσα
Την αγριεμένη θάλασσα του νησιού μας
Να δέχεται καταιγίδες
Και στην καρδιά σου μια παράφορη άνοιξη τροπική
Μ' ένα λευκό περιστέρι τρομαγμένο
Κ' έν' αταξίδευτο χελιδονάκι του θεού

Είχες μέσα στα μάτια σου τις Κυριακές
Σαν χτυπά η καμπάνα στο άσπρο εκκλησάκι
Στην αψηλή πλαγιά του χωριού
Και ξεκινούν οι ξωμάχοι για τη λειτουργία

Και στην καρδιά σου μιαν αγάπη καθάρια
Σαν την πρώτην ώρα της χαρραυγής
Στα κατάξερα βράχια
Της γυμνής εξοχής μας

Είχες μέσα στα μάτια σου
Έναν κόσμο ολάκερο τα όνειρά μας
Εκεί χορεύουν στις ακρογιαλιές
Τυλιγμένοι αρμυρά φύκια
Αρχαγγελικοί έφηβοι και κοπέλες αέρινες
Ανάβουν φωτιές κοσμογονικές
Και περπατούν στις φωτιές και πηδούν και σκληρίζουν
Και τραγουδούν περήφανα τραγούδια προγονικά:
Κ' οι θάλασσες και τα βουνά
Κ' οι θάλασσες και τα βουνά
Κ' οι θάλασσες και τα βουνά μια μέρα...
Ωχ! μωρέ και πλάνταξε η καρδιά
Έρμη καρδιά βιγλάτορας του Χάρου

Είχες μες στην καρδιά σου
Ένα κόσμο ολάκερο τα όνειρά μας
Εκεί πίνουν και μπερμπαντεύουν και βλασφημούν
Και ξεκινούν μεθυσμένοι
Να σφάξουν χίλια πρόβατα χίλιες κοπέλες να φιλήσουν
Να ξεγελάσουν και τον Χάροντα με το ρακί και το τραγούδι
Εκεί ζώνονται τ' άρματα και κλέφτες ξευχυτούτε
Αχ! κι από κορφή σ' άλλην κορφή σαν σταυραητοί πετούνε

Είχες μέσα στα μάτια σου
Μιαν αστραπή από τον άνεμο της πατρίδας
Και στην καρδιά σου μιαν άγρια φλόγα
Κ' έλεγες δεν είταν να σβήσει ποτέ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΒΟΥΡΗΣ

Η Κλυταιμνήστρα στην Αυλίδα (1960) (1998. *Πού πήγε, ως πού πήγε αυτό το ποίημα*. Αθήνα: Ερμής)

Η θάλασσα θα 'χει δεχτεί
να πάρει τα καράβια στο ταξίδι τους
έπειτα απ' το θρίαμβο της πληρωμένης Νύχτας
και τη φρίκη της Αυγής.
Επευφημίες.
Αδιάντροπες αφυπνισμένες άγκυρες.
Το αίμα. Το δέος. Σιωπή.
Μετά θ' ανοίξουν τις κουρτίνες
κι ανέφικτη θα κατεβώ λίγα σκαλιά.
Βλέμμα οριζόντιο, λύπη οριζόντια.
Θα 'χω ανεβεί στο τελευταίο δάκρυ,
το δάκρυ που πετρώνει,
και γίνεται
αυτό που λεν οι ανήξεροι: φαρμακερή καρδιά.

Οι ακόλουθοι δε θαν το δουν,
θα βουλιάζουμε τα μάτια τους στις τύψεις·
θα βουλιάζουμε στη λίμνη των στιγμών,
όπως σε κάθε πίκρα τους
στηρίζουν κάτω από το θαμμένο τους πιγούνι την παλάμη
και με την εγκαρτέρηση νομίζουν πως θα στήσουνε
ό,τι ούτε ο θεός δεν μπόρεσε να φέρει δεξιά.
Έτσι, να εξευμενίσουνε τα βήματα της Μοίρας.
Μα το νόημα της ζωής μας δεν αλλάζει.
Το ύπουλο αυτό νόημα που προχωρεί
ατσάλινη στιγμή μες στους αιώνες,
και δεν το μαλακώνει ο πόνος μας
που διαφεύγει μέσ' απ' τις κινήσεις μας
που τις προετοιμάζει,
το σκοτεινό αυτό νόημα
που προχωρεί ακατάλυτο, αδιάφθορο και ριγηλό
μέσ' απ' τις επικλήσεις μας κι από τις προσευχές μας
δε θαν το δουν.
Θα βουλιάζουν στην ελπίδα του καιρού.
Μα εγώ, πέρα απ' αυτούς, χωρίς αυτούς
δεν θα 'μαι πια αχιβάδα στην τρεχάλα της συρμής του.
Στο 'να πλευρό μου πάντοτε η Φωτιά
μα στ' άλλο η φρίκη μου βουβή
θα 'χουμε δει στο ματωμένο σου κεφάλι
τη λιμασμένη Μοίρα μου χορτάτη.

Δε θ' απομένει πόνος πια.
Δε θα 'ναι πια μελωδικό τραγούδι κύκνου που πεθαίνει
δε θα 'ναι πια κλυδωνισμός τραυματισμένης νύχτας
κάτω από ρομαντικό φεγγάρι.

Θα μένει
μόνο αυτό το τραγικό άρωμα
η ανείπωτα πικρή εκείνη γεύση,
αυτή η στεγνή εντύπωση
που αν θες, την κάνεις σιδερένιο τραγούδι
—τσεκούρι, φωτιά—
αν θες την κάνεις λόγχη
—τσεκούρι, φωτιά—
που λησμονιά
ή μνήμη μουσική δεν γίνεται μονάχα.

Κι εδώ, δεν θά 'ρθει η θάλασσα να παίξει
με τις γυμνές νεράιδες του κρυφού μου κήπου,
δεν θά 'ρθει η θάλασσα να βρει φεγγάρι
δε θά 'ρθει μπάτης πια.

Στα ματωμένα βότσαλα τα βράδια
η αγρύπνια μου θα τριγυρνάει
αγέλαστη και μοναχή στους μόλους
με τη φωνή του πυρετού
για τα περαστικά θαλασσινά πουλιά
που αμέριμνα θα 'ρθουν
να φέρουν άνοιξη στο χώμα
που το στοίχειωσε η θυσία σου.

Θα 'χω μια λύπη που θ' αγγίζει τ' άστρα,
ψηλή, και κατακόρυφη.
Δε θ' απομένει πόνος πια.
Αυτοί, μετά καθώς θ' ανοίξουν τις κουρτίνες
θα βουλιάζουνε στη λήθη του καιρού.
Κι έπειτα
θα 'ρθούνε φαύλοι χρόνοι που θα πουν
ότι ήσουν τάχα ιέρεια στους Ταύρους,
θα 'ρθει να με λογχίσει η Ηλέκτρα.
Μ' αν ήταν στο 'να μου πλευρό πάντα η Φωτιά,
αυτό το μέτωπο
δεν ήταν πάντοτε φωλιά
πικρών πουλιών που δεν λαλούν
δεν ήταν πάντοτε κυψέλη
για στείρες μέλισσες σιωπής και συμφοράς.

...Ότι σε πήραν σύννεφα
ότι είσαι τάχα ιέρεια στους Ταύρους.
Καρδιά οριζόντια. Λύπη οριζόντια,
για πάντα.
Ευθεία γραμμή, ατέλειωτη, χωρίς υποτροπή
ώς την καρδιά του Χρόνου.
Εγώ
που κράτησα στα χέρια μου
το ματωμένο σου κεφάλι
μονάχα εγώ,
μπορώ να ξέρω την αλήθεια.

ΓΙΩΡΓΗΣ ΚΟΤΣΙΡΑΣ

Τα πρόσωπα του φόνου (1964. Ανατομία εγκλήματος)

Η μόνη μέθοδος είν' ο θάνατος
ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

Φωνή λησμονημένη στην αιωνιότητα

Περνάω τις μέρες μου ακατοίχιτες μες στο συνωστισμό
Σε μιαν αιωνιότητα δίχως πουλιά και δίχως ουρανό
Προσμένοντας την άνοιξη πίσω από τα κλειστά
παραθυρόφυλλα
Γυρεύοντας μια χαραμάδα φως σ' αυτό το ρημαγμένο σπίτι.

Φωνές πανάρχαιες που τώρα δεν ακούω πια ούτε ' ένα
ψίθυρο
'Ενας αγέρας μόνο χαμηλός το χώρισμα σαλεύοντας στο

παραθύρι

Κι η ηχώ αργοφέρνοντας σαν έν' ανάσασμα απ' το αιώνιο κύμα:

«Αίγισθε-Αγαμέμνονα» πού να 'ναι η μοίρα σας
Εδώ στο αφρόγαλο το μακρινό με τόσα ερείπια τσακισμένα
Σκόρπιες κολόνες και συντρίμμια σ' ένα φίλημα του
ζέφυρου
Που πνέει αλαφροκρούοντας τη νοτισμένη ανάσα.

Κι εγώ αποξεχασμένος, έρημος και συλλογιέμαι εδώ:
«Ηλέκτρα-Ορέστη, ποιός να χάραξε τη μοίρα σας
Χρόνια πολλά με την αιθάλη του καπνού αγνισμένη
Σε τόσες πυρκαγιές στου χρόνου τα γυρίσματα
Ρημάδια μάρμαρα, αγάλματα σπαρμένα, μνήμες μαντικές
Πνιγμένα μες στα δακρυσμένα αγριόχορτα που ανθίζουνε
Μαζί με πυρωμένα χαμομήλια στου ήλιου τη φεγγοβολή.

Κι όλο να περιμένει εδώ στην άκρη του χαμού
αγναντεύοντας
Μισός στο φως, μισός στη σκιά, ξένος χωρίς εσάς έξι φωνές
Αιώνιες με το μίσος και τον έρωτα στην πέτρα χαραγμένες
«Κασσάνδρα-Κλυταιμνήστρα», τόσος έρωτας πού πήγε
τόρα

Τόσος χαμός με το λεπίδι αστράφτοντας για τελευταία φορά.
Όμως ασάλευτοι στη λάμψη από το ακοίμητο σκοτάδι
Πάνω απ' τα πράσινα βαθιά νερά τα νυχτωμένα
Τυφλοί δίπλα στου φεγγαριού τον καταρράχτη πετρωμένοι
Μια χαραμάδα ζωής ελπίζοντας μες στην αιώνια Νύχτα
Θα ζείτε πάντα αγέραστοι σαν τα πιο ευγενικά λουλούδια
Που ανθίζουν άσπρα κι υπερήφανα μέσα απ' τη λάσπη.